

První hru jsem napsal v sedmé třídě

rozhovor s členem lektorského sboru Mladé scény a režisérem souboru Depresivní děti touží po penězích Jakubem Čermákem

Máš radši divadlo nebo jídlo?

Jídlo mě moc nebaví, takže určitě divadlo.

Do jakého divadla chodíš když zrovna nerežuruješ nebo nehraješ?

Snažím se stíhat různá představení. Jsem samozřejmě omezený tím, že bydlím v Praze, ať už to jsou repertoárová divadla nebo naopak něco alternativnějšího, tak se snažím to vnímat v co největší šíři. Jedna z věcí, co mě nejvíc zasáhla je od zahraniční skupiny Sigma, která dělá imerzivní divadlo (imerzivní divadlo, divadlo ve kterém se diváci volně pohybují mezi herci, zároveň s nimi mohou interreagovat, pozn. red.).

Máš raději činohru nebo alternu?

Tohle rozdělení pro mě není důležité, myslím si, že skvělé věci mohou vzniknout i v rámci činohry i rámci něčeho přesahového. Teď jsem byl v Berlíně na festivalu Theatertreffen, není tam sice nikdy úplně divoká alternativa, ale líbil se mi tam od She She Pop dokumentárně experimentální projekt.

Ty sám děláš také imerzivní divadlo...

Ano, dělali jsme představení Bordel L'Amour, ve kterém se neprodává sex, ale láska. Jedno představení trvá asi dvě hodiny, má to hodně omezenou kapacitu, tak to hrajeme třikrát denně. Diváci přijdou, dostanou přidělené tři druhy lásky, které by chtěli zažít. Například láska a drama, láska a bolest, svatá láska a další. Na začátku jdou diváci do samotného nevěstince, tam jsou prostitutky a prostitutky a berou si diváky do pokojů, kde se vždy odehraje situace mezi jedním zaměstnancem a jedním klientem. Není tam však žádné další publikum, co se tedy stane mezi nimi, zůstává mezi nimi. Na představení jsem se podílel režijně a herecky.

Cítíš se lépe v režijní roli nebo herecké?

Určitě v té režijní. Ty výlety do herectví mě baví, ale to čemu se věnuji raději je režie a autorská příprava.

Pohybujete se především v profesionálním světě, co děláš mezi amatéry?

V současném divadle, které je široce rozkročené se nejedná o

to, jestli se tím daný člověk živí nebo jestli má vystudovanou školu. Myslím si, že profesionalita je otázka vedení a nároků daného divadla. Depresivní děti (touží po penězích, soubor, ve kterém Jakub Čermák režíruje a hraje, pozn. red) začínaly jako studentský soubor, ale teď už asi nikdo nezpochybňuje zařazení spíše k profesionálnímu divadlu.

Cítíš se dobře mezi amatéry?

Na Mladé Scéně jsem poprvé, jednou jsem byl předtím na Šrámkově písku, takže nemůžu moc říct, ale zatím se cítím dobře.

A tvůj vztah k mladému divadlu?

Je úplně stejný jako vztah k jakémukoli jinému. Důležité pro mě je, aby mě divadlo zaujalo, aby mi něco říkalo, aby mě bavilo, samozřejmě vycházím ze stejných kořenů: dlouho jsme dělali naše projekty také čistě studentsky, takže si dovedu představit podmínky, v rámci kterých to vzniká.

Jsi v lektorském sboru vedle legend jako Pierre Nadaud nebo třeba Jiřina Lhotská, jak se mezi nimi cítíš?

Zatím dobře, bavili jsme se zatím jenom jednou, ale bylo to příjemné a inspirativní.

Chodil jsi do dramtáku?

Konkrétně do dramtáku ne, ale chodil jsem do Dismanova rozhlasového dětského souboru, ačkoli jsem tam byl jen krátce, tak mě to velice ovlivnilo. Od konce základky jsem začal dělat vlastní projekty.

Rozhovor pokračuje na straně 8...

Neukočirovatelná laktace, Olomouc: Latrína magika

Záchody jsou místo fyzické i psychické úlevy

rozhovor se souborem

Jak jste se dali dohromady?

Slávka Mašínová: Asi to byla moje iniciativa. Stýkali jsme se společně jako kamarádi, kteří jsme věděli, že chceme dělat divadlo. S některými, kteří jsou v našem spolku, jsem byla součástí jiného spolku, ale tam nám to nevyhovovalo, tak jsme se rozhodli, že založíme nový a k tomu jsme přidali další, které zajímalo divadlo.

Soubor se ze třetiny skládá ze studentů divadelní vědy. Máte nějakou odezvu z řad pedagogů z vaší univerzity?

Slávka Mašínová: Máme. Jedna pedagožka to neviděla a druhá to neviděla taky. (Smích) Viděla to asi jenom Pavlišová, té se to líbilo, a Štefan, a ten mlčel.

Eliška Dvořáková: Já jsem se bavila s jednou pedagožkou a ta říkala, že je to super, podle ní je divadlo interdisciplinární záležitost. Každý do toho dává, co umí, ví a zná.

Jak probíhal proces tvorby, přinesl si každý historku, která pak byla použita v představení?

Slávka Mašínová: Na začátku byl námět a nápad. Eliška chtěla udělat představení, které vychází z poezie na záchodech a Štefánka chtěla udělat činoherní sitcom. Vymysleli jsme scénář, postavy. Většina scén jsou potom improvizované na základě hrubé povídkové stavby scénáře.

Eliška Dvořáková: Vytvořili jsme kostru a ostatní ze souboru ji pak obalovali.

Znám některé olomoucké záchody, třeba ve Vertigu, byly inspirací?

Tereza Telekyová: Určitě byla, jednou jsem šla s Eliškou a říkala jsem jí: „Vidíš ty nápisy?“ „Foť to! Foť to!“

Čekala jsem generační výpověď, ale vaše postavy se mi zdály aspoň tak o generaci starší, proč jste se stylizovali do role starších lidí?

Eliška Dvořáková: To je zajímavé, že jsi to řekla, já je vnímám jako naše vrstevníky.

Slávka Mašínová: Jde o to, kolik nám je, jestli si myslíš, že je nám třináct, tak to fakt není.

Vaše postavy se chovají nevyrovnaně a agresivně, vnímali jste tohle jako téma? Někakou neschopnost komunikace?

Eliška Dvořáková: Chtěli jsme si nejprve určit typy, zároveň jsme hledali problémy společnosti. Záchody jsme vnímali jako místo, kam si lidi chodí ulevovat, jak emocionálně, tak fyzicky. Ty postavy, i když jsme je typizovali, mají určité problémy. Máme tam bulimičku, vandala, slečnu, co má problémy ve vztahu. Není to tak, že bychom hledali jenom typy, ale chtěli jsme pojmenovat i problémy, které se ke konkrétním postavám vztahují.

Mohl by někdo, kdo ještě nemluvil pojmenovat téma?

Denis Hübsch: Hele, Irčo, to asi moc nepůjde.

Slávka lektorsky pobízí Adama k odpovědi: Ne, Adame?

Adam Bucek: Snažíme se ukázat záchody jako místo úlevy, fyzické i psychické, každý si tam konfrontuje své frustrace.

Slávka Mašínová: Jde o nastavení zrcadla lidem, tématem je pokrytectví a jak se člověk pořád schovává sám před sebou a není schopen dát všanc opravdu sám sebe.

Eliška Dvořáková: A jak všechny ty své problémy lidé pojmají? hrozně plytce. Problémy, které jsme tam ukázali, jsou závažné, ale lidé mají tendenci jim nečelit a konat tak, že je stejně nevyřeší.

Co pro vás znamená postava bezdomovkyně?

Slávka Mašínová: Bezdomovkyně je oddělená od reality a je tam proto, aby ukázala lidem, co v nich je, proto je tam metafora špíny a potírání.

Co bude dál?

Slávka Mašínová: To budeme řešit za hodinu, ale plánujeme toho na příští rok hodně.

Irena Knetlová

To je náš svět... Poznáváte?

Svět symbolicky uzavřený do prostředí latrin, včetně všech shitů, které prolínají našimi životy, není v současné dramatice nijak šokující téma. I když je doprovází jistá bizarnost, rozhodně není neobvyklé. Vzpomeňme na inspiraci Wernerem Schwabem, či filmovým mágem Tarantinem, a vůbec celou kategorií zahrnovanou pod pojem „fekální drama“. Je celkem přirozené, že toto prostředí symbolicky zahrnuje možnost zobrazit vše, co na těch místech ze sebe dostáváme fyzicky i psychicky. Intimita se tu mísí se sdílením – o tom je už samotný pojem „veřejné záchodky“. Skupina mladých lidí ze souboru Neukočírovatelná laktace při brainstormingu patrně zužitkovala celou řadu témat, která se na tomto prostředí reálně mohou odehrávat, přes vztahové věci, fet, sex, násilí, až po jakousi hodně zvláštní poezii (ostatně veřejné toalety jsou pro psychology stejně dobrým materiálem jako rozmanité internetové diskuse. Kategorii trapnosti, na niž anotace upozorňuje, zahrnuje už samo prostředí. Je to jako bychom se na veřejnosti svlékali. Na druhé straně název LATRINA MAGIKA evokuje Laternu magiku (ve smyslu kouzelného světa, v němž se osvětluje mnohé, co jinak zůstává skryto, zahaleno decentním osvětlením, či tajemstvím). K jakémusi zjemnění, či nadhledu slouží zarámování série epizod postavou bezdomovkyně, které nic lidského není cizí, ničeho se neštítí, bere svět, kde žije takový, jaký je. A ty fiktivní shity, které na ni dopadají ze všech stran prostřednictvím dramatu, jejichž je němým svědkem, nehodnotí, nekritizuje, pouze sleduje. Je neviditelným voyeurem, který si neosobuje právo někoho či něco soudit. Svou neviditelností je vlastně svobodná. Nic nevlastní, pouze existuje. Je pozorovatelkou života, který běží kolem ní. Jednotlivé epizody, tu více tu méně propracované, někdy realistické, jindy náznakové, v sobě mají náboj současnosti, pojmenovávají neuralgické body našich životů. Problémem jsou spíše technické nedokonalosti v provedení, způsobené patrně novým prostředím či technickými nedostatky (např. zpožděný zvuk splachování). Tím je autenticita poněkud oslabena. A navíc, herci své postavy spíše prezentují nežli žijí. Nic proti tomu, černá groteska, ke které má inscenace žánrově asi nejbližší, je v pořádku, trochu drhne spíše jakási nerozhodnutost, pokud jde o jednotnou stylizaci postav i celku. Po dodatečném přečtení textu jsem zalitovala, že některé pasáže, uvedené v psaném textu, padly patrně za oběť momentální improvizaci. Tím se – alespoň pro mě – do jisté míry znejasnila především závěrečná část, kdy vypadla pasáž, v níž stojí jednotlivé postavy frontu na očištění. Stojí proti nám jen samotná „průvodkyně“ podsvětím veřejných toalet. S úsměvem, který signalizuje „přeberte si to, jak chcete.“

Jana Soprová

záchod
pauzy
sračka
hromada
špína
sraní
hověn
starosti
nechuťárna
hovna
hezký
nechuťácký

Kámoš Drámoš, ZUŠ Turnov: Dekanémor

Primárním cílem nebylo nalákat lidi do knihoven

 rozhovor se souborem

Proč právě Bocacciův Dekameron?

Vojta: Před dvěma roky jsme se rozhodli, že nechceme dělat autorské divadlo, a tak jsme začali hledat předlohu. Našli jsme třeba Fausta, ale to se nám moc nezdálo. Pak jsme si našli Dekameron. A ten jsme fakt poctivě četli, a to se nám moc líbilo.

Celý Dekameron?

Verča: To ne, jen některé povídky.

Ptám se z toho důvodu, že člověk si pod Dekameronem představí povinnou četbu k maturitě, takže nic dvakrát přitažlivého. A pak uvidí vaše hravé pojetí. Bylo vaším cílem přiblížit literární dílo divákům touto formou?

Vojta: Jestli jsme tím někomu přiblížili to čtení, tak je to jenom dobře. Protože tam jsou super témata.

Verča: Čte se to těžce, ale přijde mi, že tohle je odlehčené a mohlo by to upoutat pozornost na knihu samotnou.

Vojta: Ale nebylo primárním cílem nalákat lidi do knihoven.

Podle čeho jste vybírali konkrétní povídky?

Verča: Po přečtení několika povídek jsme se snažili vybrat dějovou linku, která se nám líbí.

Vojta: Potom jsme pracovali různě s improvizacemi. Vybrali jsme si příběh, zkusili jsme si to nějak ztvárnit a postupně z

toho vypadly tyhle tři příběhy. Přičemž ten druhý je jedním z nejrozsáhlejších v knize vůbec, takže to byla velká výzva poskládat dohromady.

Co se vám na nich líbilo?

Eliška: Tyhle nás zaujaly nejvíc, protože tam nebyla zase až tak pevná dějová linka, takže se daly zpracovat trochu jiným způsobem. Nepatřily k těm neklasičtějším.

Nicol: Viděli jsme tam různé mravní prvky, se kterými jsme chtěli pracovat a vyzdvihnout důležitost různých lidských vlastností.

Verča: Hrozně nás na tom bavila ta hravost, nevšední motivy, bavila nás ta doba. Nejdřív jsme nevěděli, jak to spojíme dohromady, a pak jsme si řekli, že je to v prostředí Itálie, odkud pochází comedia dell'arte, takže jsme z toho potom udělali takové kočovné divadlo.

Vojta: Taky jsme si tam našli sjednocující prvek, ten Dekanémor, všemocný lék.

Jak jste přišli na ten název, podle kterého se jmenuje i celé představení?

Jáchym: Nechtěli jsme, aby se jmenovalo obyčejně Dekameron. A když se tam objevil ten lektvar, který vyléčí třeba i mor, což k tehdejší době, kdy se zrovna šířil, sedí, tak nás napadl Dekanémor. Ale občas se to plete. Jedna členka souboru se u maturity přerekla a místo Dekameron řekla Dekanémor.

Říkali jste, že jste si pohrávali s myšlenkou kočovného divadla. Zkusili jste si představení zahrát i venku?

Vojta: Hráli jsme v parku nebo na Majálesu, ale je to náročnější. Musíte být více důslední.

Jáchym: Nevyzní všechny vtipy.

Někdo ze souboru, jehož/jejíž jméno mi uniklo: Všechno tam cvrliká.

Jak byste porovnali práci na adaptaci oproti autorskému představení?

Verča: Rozdíl je v tom, že máme aspoň motiv, kterého se můžeme chytit a můžeme s tím pracovat. Je od čeho se odpíchnout.

Vedoucí Alena Tomášová: Sami už si dokážou vybrat základní uzlové body, pak se na to improvizuje, hledají si cesty. Čím déle spolu pracují, tak jsou schopní si vytvořit věci sami.

Vojta: S takovou partou se dá skvěle vyřádit jak na autorském, tak na jakémkoli jiném představení.

Daniela Walová

Pohrávání si s Dekameronem

Kámoš Drámoš z Trutnova přivezl variaci na pár příběhů z Dekameronu – a potěšil. Je patrné, že parta mladých lidí z trutnovské zušky je sebraná, a jednotlivci na sebe dobře slyší. Hravá forma, kterou zvolili, je divácky vstřícná a pobaví – troufám si říci – i mimo festivaly. Je to typ divadla, které dokáže s hravou fantazií vyprávět příběhy, jež mají pointy, jsou vtipné a zároveň poukazují na jistou, už zažitou suverenitu v provedení, která vypadá na první pohled jednoduše... Je ovšem jasné, že jsou tu zúžitkovány mnohaleté zkušenosti lidí, kteří jsou spolu delší dobu, slyší na sebe – pouze neplní pokyny svých vedoucích, ale zcela samozřejmě zapojují vlastní fantazii a invenci a fungují jako spoluvůdci. Jedná se o tzv. *devising theatre*, kde režisér není jediným tvůrcem inscenace, ale podílí se všichni, podle svých schopností a fantazie. Jednoznačným kladem – alespoň pro mne – je mnohostranná, ale nikoli samoúčelná hravost. Ta se v tomto případě odvíjí už od samotného názvu – DEKANÉMOR, tedy na jedné straně odkazu na slavnou povídkovou knihu příběhů Giovanni Bocaccia Dekameron, kterými si krátí čas kdesi „v azylu“ uprchlíci před morovou epidemií, jednak ve slovní hříčce odkazuje k mementu mori. Vzhledem k číhající smrti jsou to úmyslné příběhy o plnokrevném životě v těch nejlascivnějších podobách. Ze vzniklého celku, který zpracovává tři epizody, je patrné, že dílko vznikalo společnou improvizací. Jednotný tvar zajišťuje stylizace do formy jakýchsi rozmarných frašek, či spíše vyprávění ve stylu kramářských písní, s důrazem na pohybovou a mimickou složku. I když linie vyprávění, včetně pasáží týkajících se fyzických požitek všeho druhu, hojně využívá nonverbálního vyjádření, výmluvné mimiky a gestiky, tvar je srozumitelný, hravý a svižný. A místo zdůraznění lascivity, která často provází adaptace Bocacciova Dekameronu na profesionálních či komerčních scénách, vzniká spíše jakési poetická verze příběhů, kde sice témata tělesnosti nechybí, ale jsou servírována s vkusem, nadhledem a hravým humorem. Je třeba ocenit, že členové souboru jsou na sebe napojení, a tak jejich společné vyprávění i jednotlivé gagy fungují, o čemž svědčí spontánní reakce publika. Jejich akce, i lehké náčrtky postav včetně groteskních (divácky vděčných) zveličení dílčích pohybových etud, v jejich provedení fungují jaksí samozřejmě – což je věc, která u amatérských souborů zdaleka není běžná. Kdoví, zda soubor nenašel inspiraci například u Monty Pythonů - některé gagy mi připomněly právě humor a způsob práce této legendární skupiny. Je ovšem třeba zmínit i dobré propojení jednotlivých scénických složek – minimalistického herectví, drobných náznakových rekvizit, ale i vtipné využití zvuku (s pomocí netradičních nástrojů), či nápadité komponování jednotlivých dílčích událostí (např. porody). Návrh, který zazněl několikrát na diskusi, týkající se možnosti realizovat inscenaci v plenéru, rozhodně stojí za zvážení. Bezpochyby by dodal inscenaci i hercům novou zajímavou zkušenost a inspiraci.

Jana Sprová

cute
humor
radost
musím mít dekanémor
experimentální boží komedie
bláznovství smrt paráda
vtipný energie zábava

Vytrženo z diskuse

Latrina magika

Haf, haf, haf! --- Líbilo se mi zpracování, celé se to odehrávalo na veřejných záchodech, je to takové obyčejné, normální prostředí. Zakomponování bezdomovkyně bylo hodně vtipné. --- Přišlo mi, že v představení bylo víc sprostých slov, než by se mi líbilo, myslím, že můžeme být vtipní i bez toho, že bychom byli sprostí. --- Myslím, že u vulgárních slov šlo souboru o autenticitu, přirozené chování. --- Když na sebe bezdomovkyně plácla bahno, přemýšlel jsem, z jakého důvodu. Pro mě to bylo o nesmyslných problémech, které řešíme. Situace, které ukazovali (anorexie), mi ale nepřišly jako nesmysly a nepřišlo mi dobré je takhle bagatelizovat. --- Vždycky něco řešili před bezdomovkyní a přišlo mi, že na ni s prominutím serou. A přestože všichni měli problémy, ona jediná byla šťastná. --- Bahno mi přišlo jako sračky. Lidi řeší sračky. Líbilo se mi, že vážné téma jako anorexie trochu zlehčili. --- Líbilo by se mi, kdyby bezdomovkyně vytahovala bahno ostatním, ne sobě.

Jana Soprová: Už jsem toho na divadle viděla hodně a „fekální drama“ mě nezaskočilo. Veřejné WC je místo, kde musíme vykonat potřebu na veřejném místě, kde nás kdekdo slyší a vidí – spojuje se mi to s poetikou trapnosti, kterou soubor zmiňuje v anotaci. Ale v inscenaci jsem trapnost moc neviděla. Bezdomovkyně je žena, kterou nikdo nevnímá. Lidé dnes často řeší své problémy na veřejnosti, aniž si uvědomují, že mají kolem sebe publikum. Na bezdomovkyni padá špina, ale dotýká se jí jen vnějškově, sjíždí po ní, na konci se usmívá. Inscenačně nešlo zdaleka o realismus, ale o velkou nadsázku.

Pierre Nadaud: Viděl jsem dvě divadla – laternu magiku s typy a karikaturou a za tím divadlo o tom, že je někdo schopen vidět duši v květinách, odnese špínu a podobně. Gesto špinění nebylo scénicky dotažené. Cítil jsem ale v představení tam silnou touhu ukázat postavu poutníka, Krista, transcendentální figuru.

Jiřina Lhotská: Vekou kvalitu vidím v tom, že soubor šel s velkým rizikem do toho, že nebylo jisté, jak to dopadne. Čekala jsem něco brutálního, ale dostala jsem konvenční, stylizované scény. Myslím, že to bylo pojetím herectví, bylo roztříštěné, chtělo by to srovnat styl a pracovat na stylizaci, aby byla vidět nadsázka a názor.

Viktorie Čermáková: V programu soubor mluví o sitcomu. Zdálo se mi, že žánr nedodržoval důsledně. Projevilo se to pro mě třeba ve vedení postavy milenky. Hádka mezi milenci byla nakopnutá skvěle, ale pak přišel přechod do psychologického herectví, a to mě mátl.

Jakub Čermák: Někdy představení ovlivňují i drobnosti, jako rytmus zvuku. Stáhněte si zadarmo program Qlab, nebudou vám skákat tracky se zpožděním. Zaměřil bych se hodně na rytmus, nebál bych se mírně krátit. Dost se mi líbilo prostředí, napadal mě Tarantino, spojení veřejného prostoru s intimitou. Bavilo mě různé způsoby močení.

Dekanémor

Celou dobu jsem se smál, líbilo se mi používání rekvizit, čepic, šátků. Přesně jsme díky nim věděli, kdo je kdo. --- Bylo to hravé, a to má divadlo být. --- Po technické stránce mi přišlo všechny vymazlené. --- Soubor nás chtěl pobavit, nesnažil se o velkolepou show a pomocí malých prostředků ukázal, že to jde. --- Chtěl bych od souboru vidět všech sto povídek Dekameronu. --- První příběh mi fungoval skvěle, druhý do tří čtvrtin, na jeho konci jsem si říkal, že to už končí, myslím, že dál už to neutáhnou, ale třetí příběh byl krátký a s nadsázkou a zase mi zážitek pozvedl. --- Přišlo mi skvělé, že postavy pokaždé umřely stejně – spadly a zaklepaly nohama. --- Oceňuju úžasný nápad předělat slovo Dekameron na jakýsi jazykolam, název postřiku na veškeré problémy světa. --- Stylizované herectví se mi moc líbilo, ale někdy bylo nedůsledné a někdy herci moc hnali a nerozuměl jsem jim. --- V chóru lidí, kteří tvoří scénu, byli někteří s energií a někteří „vypuštění“.

Jiřina Lhotská: Představení mě moc potěšilo. Nemělo sice nějakou velkou myšlenku, ale cítila jsem z něj téma potřeby hravosti. A taky vědomí celku – teď jsme tady a chceme vám něco sdělit. Z pohledu režie bylo přesně vybudované, ctilo žánr, herci dokázali budovat situace a pointovat je. Líbilo se mi, jak soubor střídme pracoval se slovy, používal obrazy a zvuky. Pojmenovala jsem si to jako jarmareční divadlo a zajímalo by mě, jak by vypadalo v jiném prostoru. Jediný problém mám s chórem, někdy mě vyrušovalo, že všichni nesledovali dění se stejnou energií.

Jakub Čermák: Soubor dokonale naplnil formu, ta mi však není úplně blízká, jsem tedy trochu zaujatý. Přesto jsem ocenil humorný slovník a pohybové zpracování. Zajímalo by mě, jaké další možnosti soubor má. Je tu jedenáct disponovaných lidí, chtěl bych vědět, jestli mají touhu se vydat z této škatulky někam jinam. Myslím, že bych představení vnímal hodně jinak, kdyby se hrálo venku a některé připomínky bych asi vůbec neměl.

Viktorie Čermáková: Zdálo se mi, že se soubor opravdu něco naučil. Je dobré mít zmáknuté základní formy, se kterými pak může dále pracovat a používat je. Je to velmi cenná výbava, pokud se chcete dál divadlu věnovat. Bavila jsem se, ale byla jsem vůči představení pořád nějak uzavřená, asi jde o moji vzpomínku na pořady z 80. let, na určité stáří oné formy.

Jana Soprová: Dekameron mě nikdy nebavil a scénická zpracování, která jsem viděla, mi přišla lascivní a hloupá. Soubor mi napravil jeho pověst, zpracoval témata vkusně, ale aniž by z nich něco chybělo. Představení mě strašně bavilo a naplnilo mě radostí z divadla.

Pierre Nadaud: Při debatě s lektory jsme se ptali, jakým způsobem by soubor přes tuto formu mohl dosáhnout na nějaké zásadnější téma.

zapsal -das-

Děti ze stanice Mladá

Všechno, co jste chtěli vědět o dětech na Mladý a báli jste se

Bububu

Pan starosta lamentuje,
dětí, dětí plno tu je!
Naslintají na podlahu,
zbydou fleky na potahu!
Křikem to tu znesvěť,
příště přijďte bez dětí!

Rozhovor s kojencem na baru

Redaktorka: Jak se Vám líbí na baru?

Dítě nejeví zájem, neodpovídá.

Redaktorka: Přišel jste sem kvůli jedenáctému ročníku postu-
pové divadelní přehlídky Mladá scéna nebo jen tak na jedno?

Dítě opět o otázku nejeví zájem, neodpovídá.

Otec dítěte: Vítek vám neodpovídá, protože ještě neumí
mluvit.

Nápad na hru podle Berty Hulákové

(Kdo si hraje nezlobí. Jaký klišé. Hrozný klišé!)

1. Najdi někoho slabšího, mladšího nebo méně pohyblivého,
než jsi ty.

(například Berta Huláková si pro tuto hru zvolila batole Já-
chyma ve věku 1,5 roku)

2. Usad' objekt na travnatou plochu.

3. Naškubej do svých dlaní dostatečné množství trávy.

4. Oběhni kolem svého objektu kolečko.

5. Vysyp mu obsah dlaní na temeno hlavy.

6. Oběhni kolem svého objektu kolečko.

7. Pozoruj reakci objektu. Pokud reakce není dostatečná, syp dál.

8. Oběhni kolem svého objektu kolečko.

9. Pokud tě běhání unavilo, vystřídejte se.

10. Nejsi-li unavený, návrat k bodu 3.

11. Hra končí zavoláním Lenky Janyšové: "Začíná představení!"

Irena Knetlová

Slavnostní zahájení

Ikonická událost v obrazech

Svatá trojice...

Svatá dvojice...

Svatá Lenka s áčkem a béčkem.

Moje poprvé...

Předehra

Někdo si to odbyde ještě s čerstvě vydanou občankou v kapse, rychlík to možná zvládne ještě před tím, než si uvědomí, kdy se stává zákonně mladistvým, a my, opoždění jedinci, na to čekáme třeba několik let po dvacítce. Ale pak se dočkáme a stojí to za to! Takhle jsem si to prožila já:

Vlak přijíždí do vytoužené stanice jen s několikaminutovým zpožděním. Než vystoupím, zkontroluji stav venkovních podmínek a s úlekem zjišťuji, že vydatně prší. Šmarjá, nevzala jsem si deštník, co můj účes? Ale co, beztak budu za chvíli vypadat ještě hůř i bez deště... Vystoupím z vlaku a ještě na malou chvíli se zastavím pod přístřeškem u východu z nádraží a sleduju, jak se z nebe snáší provazy vody. Na digitální tabuli oznamující odjezdy spojů do města bliká čas 10:43. Až bude tři čtvrtě, vyrazím, hecuju se. Sundám si svetr, schovám ho do kufru, ať nepříjdu úplně jako zmoklá slepice, a netrpělivě pošilhávám po hodinách. Deset čtyřicet pět. Zhluboka se nadechnu, pročísnu si vlasy zkroucené vlhkem, s odhodláním popadnu kufřík a vyrazím vstříc v ústretu tomu kýženému okamžiku na to vyvolené místo.

Jsem nervózní? Trochu. Mám proč? Trochu. Vlastně ne. Každý si tím přece jednou musí projít. Když chce... A já chci! A navíc, potrvá to jen chvíli a pak už bude po všem.

Ani nevím jak a najednou se ocitám na kýženém místě. Vidím kolem sebe pár mladých lidí ve svém věku. Dobře, tak jsou možná o něco mladší než já, možná i o něco víc mladší a zkušenější, protože už to zažili, no a co? Vypadají tak spokojeně a nadšeně. Asi to bude fakt dobré. Zadusám v sobě poslední zbytky strachu, polknu knedlík v krku, otřu si upoceně dlaně a nedůvěru hodím za hlavu. S grácií a slušností sobě vlastní vstoupím do dveří a prohlásím: "Dobrý den. Přijela jsem na Mladou scénu do redakce a jsem tu úplně poprvé. Nevíte, kam mám jít?"

No a co, že mi je dvacet čtyři? Každý si tím jednou musí projít, když chce. A já chci a rozhodně se na to po prvních dvou zhlédnutých představeních a prvním večeru těším!

A jaké bylo vaše poprvé na Mladé scéně? Cítili jste nervozitu? Nadšení? Strach? Rozkoš? Napište do facebookové skupiny MS, pochlubte se redaktorům a redaktorkám na baru!

Dodatek pro chlípníky: Jestli jste v této rubrice čekali text pepnějšího charakteru pak vězte, že jste na divadelní přehlídce mladých studentských souborů a velice nám záleží na tom, abychom nespáchali újmu na duševním vývoji mladších účastníků festivalu nepříslušnými články. Že se nestydíte!

Daniela Walová

...pokračování ze strany 1

Takže první divadelní zkušenost byla v Dismančatech?

Úplně prvně jsem hrál v Čertovi a Káče. V sedmé nebo osmé třídě jsem pak napsal první hru, takovou jednoaktovku. S Depresivními dětmi jsme uvedli první projekt Čechovova Racka ve vytopeném hudebním divadle v Karlíně před rekonstrukcí.

Je něco, co na divadle úplně nesnášíš?

Je to asi spousta věcí. Sice je pro mě důležitá emocionalita, ale nemám rád sentiment. Více vypovídající je, co na divadle mám rád, to je: osobitost, náboj, schopnost zaujmout, být třeba i jednotlivým aspektem. Rád mám taky to, co je na hraně a co není v mainstreamu.

Vít Zborník

Krátce

- Někdo si zas do p*če stěžoval, že v Latrině mluví ti koko*i SPROSTĚ. Skvělý, fakt, k*nd. *****

- Památná věta z diskuze: "Nemusíte se omlouvat za to, co si myslíte."

- Odposlechnuto z kuloárů: Pierre Nadaud by mohl přidat na hlasitosti svého projevu při diskusích. (Pozn. redakce: názory redakce se nemusí ztotožňovat s názory kuloárníků. (nejsme rasisti (on n'est pas racistes (fakt(sérieusement))))))

- Pepa má hermelín! Hledá se Pepa! Pepa má hemelín!

Dnes mě píchla včele,
to je mi pěkné,
Řekněme si směle,
potkáme se na Letné.

Vít Zborník

2x nevstoupíš do stejné Orlice
11x do Malé scény
To určitě a rád!

Lenka Huláková

Kdo páchá Mladou na Malý?

Daniela Walová, Irena Knetlová, Vít Zborník, David Slížek, Lenka Huláková a další.

Neprochází jazikowou koregtúrou...